

РЕШЕНИЕ

№ 41775

гр. София, 13.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **11489** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. Б. Б. с постоянен адрес в [населено място], чрез адв. И. И., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005176/20.10.2025 г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни водачът да е надлежно уведомен за служебната дерегистрация на автомобила, в която хипотеза следва да се приеме, че не е налице нерегистрирано по съответния ред МПС. Акцентираща и на невинността на водача, за когото следва да се приложи по-благоприятния закон предвид редакцията на приложената от органа санкционна разпоредба. Доводите се поддържат в съдебно заседание от адв. И., която изразява становище, че не са налице материалните предпоставки за прилагане на ПАМ от вида на посочената в чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ от ЗДвП. Претендира разnosки.

Ответникът - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. К., в съдебно заседание и допълнително в писмени бележки, оспорва основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:.

На 27.09.2025 г. срещу Г. Б. Б. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУН) № 4494754 за това, че на същата дата, в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] към бул. „Д-р П. Д.“, управлява личното си МПС Джип В. с рег. [рег.номер на МПС], и при номер 258 от извършената проверка и справка с РСОД се установило, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“ към датата и часа на проверката. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, с която за извършеното от Г. Б. Б. нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от ответника доказателства за неговата компетентност.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на оторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР – П., със Заповед № 513з-12086/14.10.2022 г. /л. 28/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 43 заповед № 513з-9572/15.09.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на

свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача. В конкретния случай не е индивидуализирано кое от включените в л. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП нарушения е извършено посредством описаното в текстовата част на заповедта деяние. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в акта нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „зз“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта, без да е необходимо да се обсъждат останалите доводи и възражения на страните.

Следва да се добави, че принудителната мярка е издадена и без да са разгледани възраженията, вписани в АУАН против умиъла за управление на МПС с прекратена регистрация, а този субективен елемент е задължителен елемент от състава на формалното административно нарушение - управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Когато регистрацията се прекратява след уведомяване от Гаранционния фонд, което се извършва от административния орган, а не настъпва като последица по силата на закона, тогава се дължи уведомяване на собственика и/или на вписания ползвател. В случая водачът не е уведомен, че регистрацията на автомобила му е служебно прекратена. След като субекта на принудителната административна мярка не е съзнавал, че управлява МПС с прекратена регистрация, то не може да се приеме, че деянието е виновно извършено, а оттук и че е налице основание за налагане на принудителна административна мярка до решаване на въпроса за налагане на административно наказание / на отговорността/. Административният орган, който налага принудителната мярка е длъжен да установи дали деянието е извършено при съзнаване на съставомерните фактически обстоятелства, защото по аргумент от чл. 171, т. 1, б. "з" от ЗДвП, административният акт се издава за извършено административно нарушение, а то по определението на чл. 6, ал. 1 от ЗАНН е виновно, противоправно не спазване на реда за държавно управление, за което е предвидено административно наказание, налагано по административен ред. Липсва преценка за съставомерността на деянието, констатирано с редовно съставен АУАН, под някой от съставите на административни нарушения изброени в чл. 171, т. 1 б. "з" /гг/ от ЗДвП, което обективира и съществено процесуално нарушение, допуснато при издаване на административния орган,

понеже е довело до неправилно приложение на материалния закон - упражняване на компетентност за налагане на принудителна мярка без да е доказан нейния състав.

С оглед изхода на спора основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, които в случая възлизат на 410,00 лв., от които 10,00 лева – държавна такса и 400,00 лв. – заплатен в брой адвокатски хонорар, чиито размер не е прекомерен и е под предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005176/20.10.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. Б. Б. разноски по делото в размер на 410,00 /четиристотин и десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Съдия: